

6 Νοεμβρίου 2023

Κωνσταντινούπολη 6 Νοεμβρίου 475: Τα μαύρα σύννεφα έγιναν κόκκινα κόκκινα και φαινόταν πως θα κατακάψουν όλο τον κόσμο...

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ιερομόναχος Αναστάσιος «Η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία».

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μνήμη της μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως

Τη αυτή ημέρα μνήμη της μετά φιλανθρωπίας κατενεχθείσης κόνεως επί Λέοντος του Μεγάλου.

+ *Φλέγειν απειλείς, αλλά πάλιν ου φλέγεις,
Οργή κεράσας μακροθυμίαν Λόγε.*

Κατά τον δέκατον όγδοον χρόνον της βασιλείας Λέοντος του Μεγάλου, του επικαλουμένου Μακέλλη και Θρακός, ήτοι εν έτει υοε' (475), εν τη έκτη του Νοεμβρίου μηνός, κατά την ώραν του μεσημερίου, έγινεν όλος ο ουρανός συνεφιασμένος.

Την δε συνειθισμένην μελανάδα των νεφελών μεταβαλών εις κόκκινον χρώμα, εφείνετο ότι μέλλει να κατακαύση όλον τον κόσμον. Τόσον γαρ πολλά εξέπληξεν όλους τους ανθρώπους, ώστε οπού και από μόνην την θεωρίαν του ουρανού ενόμιζον όλοι, ότι ανίσως πέση βροχή από τα τοιαύτα κατακόκκινα σύνεφα, βέβαια η βροχή εκείνη θέλει είναι φωτία και φλόγα, ήτις έχει να κατακαίη.

Καθώς εκατέκαιε και η εις τα Σόδομα πεσούσα πυρίνη βροχή.

Διά την αμφίβολον λοιπόν ταύτην προσδοκίαν, όλοι οι Χριστιανοί εκατέφευγαν εις τας ιεράς Εκκλησίας, και παρεκάλουν τον Θεόν με δεήσεις και κλαυθμούς. Όθεν ο φιλόανθρωπος Κύριος, συγκεράσας την αγαθότητά του με την τιμωρίαν, επρόσταξε τα νέφη και έβρεχον μίαν βροχήν ασυνείθιστον και παράξενον, η οποία επροξένει φόβον εις τους αμαρτάνοντας, διότι η βροχή εκείνη αρχίσασα από την ώραν του εσπερινού, εβάσταξεν έως εις το μεσονύκτιον.

Η δε καταπίπτουσα βροχή, ήτον μία σκόνης μαύρη, και έκαιε δυνατά παρομοίως με την στάκτην της αναμμένης καμίνου. Και τόση πολλή έπεσεν, ώστε οπού ευρέθη επάνω από την γην και από τα κεραμίδια των οίκων, περισσότερο από μίαν πιθαμήν ανδρός.

Κατέφλεξε δε και κατέκαυσεν όλα τα χορτάρια της γης και βοτάνας και δένδρα. Έhton δε και πολλά δυσκολόπλυτος, εφάνερονε δε με τούτο, τόσον την αγανάκτησιν του Θεού, όσον και την δυσκολόπλυτον αμαρτίαν. Διότι μετά ταύτα, έπεσαν μεν πολλάί και ραγδαίαι βροχαί εις διάστημα πολλών ημερών, μόλις δε και μετά βίας εδυνήθησαν να ξεπλύνουν την σκόνην εκείνην.

Τούτο δε ήτον αίνιγμα. Επειδή γαρ η αμαρτία ευρίσκεται εις ημάς ωςάν σκόνης πυρίνη και μαύρη, και κατατρώνγει ωςάν φωτία τα της αρετής βλαστήματα, διά τούτο χρειαζόμεθα ωςάν βροχήν, πολλά δάκρυα, αναδιδόμενα κάτωθεν από αυτό το βάθος της καρδιάς με στεναγμόν και πικρίαν ψυχής.

Ίνα με αυτά, την μεν της κακίας φλογίζουσαν στάκτην εκπλύνωμεν, ποτίσωμεν δε την καλήν γην του νοός μας, και ποιήσωμεν αυτήν να καρποφορή αρετάς. Και έτζι διά τούτων γλυτώσωμεν από την τιμωρίαν της γείνης, η οποία κατακαίει τας ψυχάς ημών και τα σώματα.

Επιτύχωμεν δε της Βασιλείας των Ουρανών.

Από το βιβλίον του Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου «Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού», τόμος α', των εκδόσεων Δόμος.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN